

1998 aasta kevadistest PKÜ yritustest on kõige enam meelde jäänud käik Vilsandile. Ettevõtmine toimus 15.-17. mail ja eesmärgiks oli puhastada selle väikese saare loopealseid yleliigsetest kadakatest.

Reede (15.05.) hommikul läks Tartust väike buss koos 11 inimesega teele Suure Vee poole. Kuni Saaremaani oli kõik tavaline. Huvitavaks läks alates Papisaare sadamast. Meid ootas mootorpaat, valmis yle sõidutama inimesed ja saed. Paadisõidust ükski maarott merehaigeks ei jäänud ja varsti võiski öelda: siin me oleme. Vilsandi nime kandev saar osutus selliseks väikeseks tuult täis maalapiks. Rahvamajja tohtisime visata oma seljakotid ja lahti rullida magamiskotid. Tegelikult, ega me sinna magama läinud. Kohemaid suundusime saarega tutvust tegema: randa, loopealsetele, vaatetorni juurde. Ära nägime ka jaanalinnud, kes sellisel kidural Eestimaa saarekesel ysnä veidratena mõjusid.

Loomulikult kangutasime kadakaid kah. Tööd jätkus nii võsalõikajatele, mootorsaega saagijatele kui ka okkaliste kadakate hunnikusse vedajatele. Saagimise tulemusena jäid loopealsed hõredamaks kyll. Puhtaks tehtud ala suuruseks tuli ligikaudu hektar või natuke rohkemgi. Kuna olid aga tolle kevade kuivemad ja soojemad päevad, siis lõkketegemine risu põletamiseks jäi ära. Mälestuseks töötegemisest olid pärast kõik riided, saapad ja käed kadakaokkaid täis. Nii mõnegi nägu põles esimesest intensiivsest kevadpäikesest punaseks, mistõttu järgnevatel päevadel hapukooremaske viljelema pidi.

Tööst ylejäänud aega veetsime põhiliselt Kyti talus. Sääil sai teoks mõnus õhtune tule ääres istumine koos kala suitsutamise ja volyymika nurmenukuteega. Igakylgselt tore nädalavahetus, mis ruttu möödus. Pyhapäeval pakkisime jälle kokku tööriistad ja magamiskotid ning sõitsime juba tuttavat teed pidi Tartu poole tagasi.

Allakirjutanul oli see esimene käik Vilsandile aga loodetavasti mitte viimane.

Lea